

Р. С. III 92. 1

846

220202

ЖАЛОСТНА ПОВѢСТ,

коя се у Швайцерской Вароши Берну 13. Януара 1861.
догодила, гди су за два сата 7. Особа то ест: Отац, Мати
и петоро Деце свой живот изгубили.

У оно доба живіо е едан грађанин у вароши Берну, кой е као Столар од
Заната себе и свою породицу честно и поштене издржавао; био е еданајст година о-
женѣи и радовао се са својом супругом хвалећи Бога што му е петоро дечице, т. е.
две девојчице и три синчића поклоніо. Али боже мили! ко би могао помислити, да ће
13. Януар тако несрећан и жалостан дан за читаву породицу бити. Едне Неделѣ из
јутра имао е отац свою радню да доврши, пак мислећи прво свою молитву свевишиѣм
одати осврне се својој жени говорећи: яћу сад у цркву ићи, а ти гледай те отиди
на Пошту и допесими едно на мене управљено писмо, кое жена и учини, али остави,
што пре нигда не, своє петоро дечице саму код куће, премда им е све, као: Поже-
ве, Маказе и друге за малу децу опасне инструменте, с' чим би се осакатити могли
с' пута уклонила. Код све предосторожности и пажњѣ Материце, нађу ови мали у ор-
манчићу палидрвца едно од њи извади исте и на дувар превуче, дрвце поче горети,
пламен најмањѣ детета Хаљину ухвати, и за едно магновениє лежала е двогодишња
девојчица полак печена на Земљи; кад су остала Браћа и сестрице видли, гди им е
најмлаћу сестрицу пламен обузео, и кад су чули гди она јадна плачући и јаукајући за
помоћ викане, уплашусе од стра, побегну у куйну, и едно по едно увукусе у пећ
да се сакрию, гди и заспе. — Сад дође мати с' поште кући, и почне по пњом старом
обичаю одма пећ ложити, бацивши у исту едно бреме иверая и подпали кад е то сврши-
ла оде у собу да види шта іој дечица раде; по премда овде нису била, то се врати
у куйну патраг, с' намером да иде у другу собу да ій тражи, којом приликом узме
мало дрва да ій у пећ баци, али се здрава зачуди кад іој нешто у пећи сметаше дрва

ПЕСМА.

Чуйте приятели. шта вам ново доносим,
 из лепе Землѣ Швайцарске,
 Шта с' у Берну догодило,
 една несрећа, коју я являм,
 Како Отац, мати и петоро дечице
 умиреду у мученю, невољу;
 Ах боже, за пол сата
 били сви седам мртви.

Било е едног педельног ютра,
 небо сасвим чисто и лепо,
 Збори муж жени својој:
 ми ћемо у цркву ићи.
 Найманѣ дете узне палидрвца
 и превуче с' њима дувар.
 Ох боже, да то не било;
 неб згорела девојчица.

Сирото детенце шири ручице
 за помоћ, иште спасенія,
 они друти четворо у му чепю и страу
 миле у пећ у нутра.
 мати прва дома долази,
 узима дрва, сламе, и жары,
 Чуйте само, шта се сад збило,
 Кад е почела пећ ложити.

Сад е тела мати дрвма подстаћи,
 али не могло ниједно упећ.
 сама теби беседећи: О небо,
 шта то мора у пећ бит?

Сад узима жарач у руке
 извлачи њам четворо деце мртви;
 Из очаянја чупа себ' косе,
 Кукајући: „сад е мом животу край.“

Отац дође а дечицу своју пађе
 сву печену од ватре,
 пето иза пећи, лежеће
 баца с' својим ручицама.
 Тражи у читавом дому
 у туги и своју жену
 и кад дође у собу.
 пађе е од капљ ударену.

Сад улета у собу, своју,
 с' чепа с' зида напуни пушку:
 Ти ћеш направити мом животу край,
 Смрти, ах смрти, ти ћеш мене добро
 доћ!

после претисне у тешком болу
 тог страшног убиства справу,
 и едном магповенію
 неживи пи отац више.

Кад е народ то увидіо
 Шта с' на оном месту догодило
 Ту долазе люди, велико и мало,
 Ту велику несрећу да виде.
 И долази њим присни приятели,
 Пратећи иј до гроба;
 Бикајући: боже дай им мпской,
 Кад им страшном суду позовеш.

Додатак.

Біо є єдан жалостан дан за читаву варошу, кой є већа част при погребу присутствовала, гди од Отац, мати, и петоро дечице єдно за другим, под обштим проливанїм суза матери земли предани. Иманѣ несрећне породице било є знатно, кое є по праву нѣгов брат човек богобоязлив имао да наслѣди, али премда є исти и сам доета имућан біо, то є наредіо да се заоставше иманѣ несрећне породице на благодѣтелне Заводе и сироте подели; и више є пута усамлѣн преко судбине свога несрећнаг брата мисліо; моліо се свештинѣм и Сузе су му потоком низ образе текле. Єданпут идући с' гробля од свог несрећног брата паде му на памет да єдну капелицу на славу майке божіе Сазида кое и учини и с' овим є светим надписом украси: чини добро, с' добрим ће тисе вратити, а чини зло, исто ће те постићи.

као обично, слободно у исту мећати, узме дакле едно подуже дрво и почне с' њим по пећи свамо, онамо разбацати, да види шта е и какво. Али какав се Ужас и туга представи у оним магновенију несрећнои матери пред очи! Она извуче с' дрветом на своју највећу препаст своју любезну дечицу испечену из пећи напољ. Можете помислити себи бол срдца ове несрећне матери, која е по кратком одсутству од куће, своју дечицу, коју е преко свег на свету любила, и у коймао подпору старости своје очекивала, грозном и ужасном смрћу уморену видила. С' највећим е очајњим испечене лешеве своје дечице грлила и любила, и од жалости косу из главе чупала, — али бадава, већ е било учинјно. Најданпут ђипи у оној Забуни од своје мртве деце, и утрчи у ону собу гди се она мала девојчица од пламена испечена са смрћу борила, кад е то видила јукајући тумари у трећу собу, и падне пуна очајнија несвестицом обузета на земљу. Никог ние у читавом дому било, само смрт и очајније укућилису се овде. Сад дође Отац из цркве и ступајући у куйну повикне при погледу нѣгове жалостне дечице: „Святи боже, шта се ово збило.“ Од стра и трепета утрчо е у собу, и види гди се нѣгова најмлађа Девојчица јошт знаке живота показујући, са смрћу бори; падне покрај нѣ на колена, и горко плакајући и ридајући викаше: „Господи, шта сам я тебе согрешіо, да си ме тако тешко казнио, буди ми милостив, и поклони ми бар овом детенцету живот,“ Код ови последны речи мала девојчица богу дух прсаде. Сад можемо себи бол и тугу отца представити; он узме малу мртву Амалију, метне е на астал и отрчи да своју жену тражи, коју, кад у трећу собу ступи на Земљи несвестицом обузету нађе. Он е викао и све е употребіо да е к' себи поврати, кое му за руком и изпадне, али само за магновеније; ербо чим е несрећна мати читаво жалостно збитіе свом несрећном и усплаиреном мужу слабачким гласом проповедила, обузме е при повторавању ове жалостне и у свету нечувене повѣсти бол и туга за својом дечицом тако, да е у магновенију капля удари, и она за свагда овај свет са болым промену. Укочен од трепета стаяо е несрећан отац; он више ни гласа ни суза имао ние. У највећем очајнију отиде к' асталу, узме перо, мастило и артију и напише, осим едног писма свом брату, — Тестамент и ову читаву повѣст, кад е ово совршио отиде к' зиду и више свога Крвета скине малу пушку с' којом е себи живот из очајнија туге и жалости одузео. Глас од пушке домами све оближић сусѣде, кой дотрче да виде шта се збило, али како се уплаше, кад у куйну ступе, и овде испечену децу, у едној соби Отца код мале мртве Амалије с' раздрозганом главом; а у другој соби матер с' страшним чертама на лицу мрве нађу. Све е трчало овамо да ову несрећу види; ту су хиљаде од суза капале, и напоследку се за ове несрећне погреб преправи.

